

TAKÁCS IMRE

Ember a jégverésben

*Folyosót vágott a jég — nyár közepén.
Viszem a virágokat a szívemben.
Az otromba zivatar után újra üdén
fakad a gyökeréről, aki lettem.*

*Kihajt a tartalékrügy, a csenevész
gallyakba térítve át minden erőt.
Magam se értem egyszer: volt az a vész! —
de gyászát eltakarta gyorsan az ősz.*

*A diófák burjánzása is alábbhagy,
félelmük visszaszárad nyomtalanul.
Beállnak fönt az izmos vezérágak,
és újra összeér az árnyék alul.*

*De mit tegyek, amikor fáj a szívem,
amikor a halál hasítja föl magának,
amikor a kezem elejti kenyerét is,
amikor a lábak már menni nem akarnak...!*

*Emlékből hamis vigaszt
fürkészek a gondolatom
egy falu félbevágott kertjeiről;
de ha lefekszem este,
vagy reggel fölbredek:
nem tudom megajándékozni magamat semmivel sem.*

A rémült gyújtogató

*Szántottam az Ötöd-dűlőben — tehenekkel.
Akkor már cigarettáztam és volt gyufám.
Pozdorjaszáraz ősz volt, csak sárga por.
Alkonyatra átmelegedett zöldre az ég.*

*A föld végén vizesárok húzódott,
kiszikkadva fenéig, árnyéktalan.
A hompos parton pedig az akácfák
hervadtak bozótjaikkal, le a földig.*

*Most égne szépen a kóró, a gally, a gyöp! —
gondoltam; de nagy butaság volt meggyújtani!
A száraz déli szélben szökdelt a láng —
végig a földek végében, át az árkon.*

*Hagyhattam-e kíséret nélkül elsuhogni
a száraz tarlók felé a tűzkakast?
És be az Eszti-major kazlaihoz,
és ott a farakásokhoz, hidasokhoz ... ?*

*A tehenek sokat pihentek, amíg izzadt,
füstszagú, pernyés arccal hadakoztam
vétkemmel egy kavicsos-kopasz lapályig.
Megtanultam én akkor fordítva ösztökélni!*

*Tényleg az ösztökével, mert az ekét
nem meríthettem magam át az árkon!
Rémület jutalma volt az első esők után
a kormos fatövek között a fiatal fű.*

MAJTÉNYI ERIK

Elégia

*Attetsző alkonnyal rokon
árnyék a halántékomon.*

*Tétova mozdulat, hogy ujjam
hegyével elsimítsam onnan.*

*Akácméz olvadt fénye a szemedben,
vállad félgömb-hiánya tenyeremben.*

*Esztergált mondatok rendszere széthull,
idomtalan szóknak löksz martalékul,*